

РЕШЕНИЕ

№ 2132

гр. София, 01.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 10.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **11517** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца (ЗСПД).

Образувано е по жалба на А. Х. И., ЕГН [ЕГН], гражданка на Република И., с предоставен хуманитарен статут в Република България, лично и като законен представител на малолетната Д. И. Х., с адрес: [населено място], район Студентски, [жк], [жилищен адрес] чрез адв. Г. В.- САК, съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.3, БХК-бежанци, срещу Заповед №ЗСПД/Д-С-М/5145/28.10.2020 г. на директор на дирекция „Социално подпомагане“ - М., с която на основание чл. 10, ал.4 от Закона за семейните помощи за деца, във връзка с чл. 10а, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца е отказано отпускането на месечна помощ за детето Д. И. Х..

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена в противоречие на материалния закон и целта на ЗСПД. Сочи приложимата правна уредба и се позовава на съдебна практика. Иска се отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно и своевременно уведомен, не се представлява.

Ответникът– Директорът на дирекция „Социално подпомагане“ М., редовно призован, не се представлява. Представа писмено становище, в което оспорва жалбата като неоснователна с аргумент, че жалбоподателката е гражданка на Република И. и

Република България няма сключен договор с Република И. за изплащане на семейни помощи, а цитираните директиви в жалбата не съставляват нито закон, нито договор. Административен съд София - град, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по заявление – декларация за отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в първи клас по чл. 10а от Закона семейните помощи за деца, с вх. № ЗСПД/Д-С-М/ 5145 от 13.10.2020 г., подадено от А. Х. И., гражданка на Република И., с предоставен хуманитарен статут в Република България, лично и като законен представител на малолетната Д. И. Х..

Във връзка подаденото заявление е издадена обжалваната Заповед №ЗСПД/Д-С-М/5145/28.10.2020 г. на директор на дирекция „Социално подпомагане“-М., с която е отказано отпускането на еднократна помощ за първокласник по чл.10а, ал.1 ЗСПД поради неизпълнение на изискванията на чл.3 от ЗСПД- членовете на семейството не са български граждани и няма сключена спогодба за изплащане на семейни помощи на деца, по които Република България е страна.

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 02.11.2020 г. Жалбата е подадена пред Административен съд София-град с вх. № 35661/12.11.2020 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта: Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което подадената жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Съобразно чл. 10, ал.4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ или упълномощено от него лице. Процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съобразно изискуемите от закона форма и съдържание и при спазване на административнопроизводствените правила.

По реда на чл. 10а, ал.1 от ЗСПД на семействата, чиито деца са записани в първи клас на държавно или общинско училище, се отпуска еднократна помощ за покриване част от разходите в началото на учебната година, когато децата живеят постоянно в страната и не са настанени за отглеждане извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето. Отказът за отпускане на помощта по чл. 10а, ал.1 ЗСПД е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД, според която право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.1 от Закона за чужденците в Република България

(ЗЧРБ) чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Липсва спор между страните по делото, че на жалбоподателката е предоставен хуманитарен статут, както и относно факта, че международен договор между Република България и Република И. не е подписан, който да урежда на реципрочна основа отпускането на семейни помощи.

На основание чл. 3, т. 5 от ЗСПД право на семейни помощи за деца имат и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. Изричната разпоредба на чл. 2, ал. 6 във връзка ал. 3, както и с ал. 1 от Закона за социално подпомагане (ЗСП) също урежда правото на лица с хуманитарен статут да получават помощи за задоволяване на основните жизнени потребности на семейството. ЗСПД обаче се явява специален по отношение на ЗСП, доколкото ЗСПД урежда конкретно правото на семейни помощи при бременност, раждане и отглеждане на деца.

Съгласно чл. 26, ал. 2 от Конституцията на Република България и в чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, че чужденците, които пребивават в Република България, имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство. В случая жалбоподателката – гражданка на Република И. фактически постоянно пребивава и отглежда детето си в Република България. Правното основание на пребиваването им е предоставеният хуманитарен статут на А. Х. И., което не е спорно по делото. Съгласно чл. 32, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България.

От друга страна, разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД сочи ограничение относно лица, които имат право на семейни помощи, в случая – чуждите граждани, които са родители на първокласници и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи не е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. По делото не е спорно, че няма международен договор между Република България и Република И., който да урежда на реципрочна основа отпускането на семейни помощи.

Съгласно разпоредбата на чл. 28, § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г., държавите-членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата-членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка. Нормата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не е съобразена и с Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, какъвто е хуманитарният статут, както и за съдържанието на предоставената закрила. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в

смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, какъвто е случаят на семейни помощи за деца. Следователно по аргумент на чл. 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила. Ограничението, съдържащо се в разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не трябва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 3 от Конвенцията на О. за правата на детето, ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от 03.07.1991 г., защото съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Въз основа на анализа на цитираните разпоредби се налага извод за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата следва да бъде отменена, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне по заявлението-декларация, при съобразяване на дадените в настоящото решение указания.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. Х. И., ЕГН [ЕГН], гражданка на Република И., с предоставен хуманитарен статут в Република България, лично и като законен представител на малолетната Д. И. Х., Заповед №ЗСПД/Д-С-М/5145/28.10.2020 г. на директор на дирекция „Социално подпомагане“– М., с която на основание чл. 10, ал.4 от Закона за семейните помощи за деца, във връзка с чл. 10а, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца е отказано отпускането на месечна помощ за детето Д. И. Х..

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане“– М., за ново произнасяне по заявление с вх. № ЗСПД/Д-С-М/ 5145 от 13.10.2020 г., подадено от А. Х. И., в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

Решението е окончателно.

Съдия: